Najaar 2013 in een notendop.

Ook dit najaar hebben we niet stil gezeten met onze honden, met als gevolg dat de “spaarzame” vrije tijd die we hadden, op ging aan trainen. Het bijhouden van de website is daar helaas wat bij in geschoten. Neemt niet weg, dat veel gebeurtenissen goed in m’n koppie zijn blijven hangen en dat het nooit te laat is om daar wat van op papier te zetten.
Op vele verzoek, bijgaand de belevenissen van onze honden in het najaar van 2013.

Veldwerktraining Frankrijk; 29, 30 en 31 augustus 2013.

Na een lange warme zomer, is dan nu eindelijk de tijd aangebroken om weer te gaan starten met de training voor het veldwerk. Tuurlijk hebben we afgelopen zomer niet stil gezeten en is er hard gewerkt aan het waterwerk en de apporten. Daarnaast hebben we geprobeerd om Guus en McKenzie in conditie te krijgen door veel met ze te fietsen.
Doordat de mogelijkheden om de honden onder wild te brengen in Nederland steeds beperkter worden, hebben we ook dit najaar weer besloten om een paar dagen naar Frankrijk te gaan om te trainen.
Samen met een gezellige groep zijn we weer richting Hadancourt vertrokken en hebben heerlijk kunnen genieten van de grote bietenvelden en de vele fazanten.

Met Guus heeft Eric vooral gewerkt aan de steadyness. Zelf ben ik met McKenzie aan de slag gegaan, om haar het veerwild “Fazant” te leren kennen. In het voorjaar heeft ze nl. alleen maar patrijzen gehad en fazant is echt iets nieuws voor haar. De schamele fazanten die ze de afgelopen weken heeft mogen tegenkomen, heeft ze er allemaal uit gekletst en geen enkele voorgestaan. Was dus niet echt positief. Neemt niet weg, dat ze, ze wel altijd vond. Het begin is er, maar hier in Frankrijk moet het toch echt gaan gebeuren.
Gelukkig ligt die mogelijkheid hier in Frankrijk ook en kunnen we voor McKenzie het één en ander in scene zetten. Na twee beurten de fazanten eruit gekletst te hebben, was bij de derde toch echt het kwartje gevallen. Ze besefte zich, dat het eigenlijk leuker is om even voor te staan en dan pas de fazant eruit te gooien. Hè, hè, madame begint het spelletje te begrijpen. Na drie dagen waren we dan ook erg tevreden, dat Guus nagenoeg steady was en McKenzie de fazant voorstond.

Heer en dame kunnen ingeschreven worden voor de wedstrijden……..

Woensdag, 11 september 2013.

Vandaag een Novice wedstrijd voor Guus en een Jeugdwedstrijd voor McKenzie bij de Duitse Staande Korthaar Vereniging in Biervliet. Het wordt een heel gerij de hele dag, want de groepen zijn opgesplitst. Als eerste is Eric met Guus aan de beurt. Guus loopt een mooi parcours, respecteert een haas en mag later terugkomen voor een tweede beurt.
We springen rap in de auto en rijden naar de andere groep. Daar staan ze al op McKenzie te wachten, dus we kunnen gelijk aan de bak. Ook zij krijgt haas, maar in tegenstelling tot Guus, wil zij

wel graag zien waar het haas woont en brengt het haas netjes naar huis. Ik lijn haar aan en samen met de keurmeester, besluiten we haar later op de dag nog een keer los te laten op een ander veld. Ondertussen is Guus bijna al weer aan de beurt en racen we weer naar de andere groep terug. Eric en Guus krijgen een mooi bietenveld aangeboden tussen twee maisvelden. Kans op wild is hier eigenlijk klein, want een slimme fazant loopt natuurlijk rap de mais in als hij zo'n hond aan ziet komen. Neemt niet weg, dat de wind mooi op het veld staat en er ook nog aan één kant een interessante rietkraag ligt, net voor de mais. Guus laat opnieuw een mooi parcours zien en tot ieders verbazing, komt hij tot staan. Eric als een speer ernaar toe en na een kort coulé, springt de fazant uit de rietkraag. Punt gemaakt, nu het apport nog. Aan het eind van het bietenveld wordt het apport gedaan en Guus brengt het netjes bij Eric binnen. Chapeau jochie, op je eerste najaarswedstrijd gelijk een kwalificatie.

Daarna natuurlijk weer rap in de auto en opnieuw naar de andere groep. McKenzie moet tenslotte ook nog een keer lopen. Ze krijgt een ruig terrein aangeboden. Ze is vaak uit zicht en ik kan niet goed zien wat ze aan het doen is. Als ze tussen de struiken verdwijnt, zien we even later de fazanten springen. Of ze voorgestaan heeft…… dat weet niemand. Het gebeurde buiten zicht, dus geen kwalificatie.

Guus daarentegen wel, dus de dag is geslaagd. En al helemaal, toen we het verslag hoorden en meneertje gekwalificeerd werd met een 1e Uitmuntend!!

Zondag, 15 september 2013.

Eric is vertrokken om met de honden te gaan trainen. Normaal ben ik gewend dat hij dan wel een paar uur weg is, want dat is altijd flink uit de buurt. Geeft mij even de tijd om lekker uit te slapen en het huis te poetsen. Ach ja, moet ook iemand doen hè.
Veel eerder dan gepland staat Eric al weer thuis. Guus heeft een ongeluk gehad. Hij is tijdens de training op een ijzeren paal geklapt met zijn voorhand. De ijzeren paal was helemaal overwoekerd door onkruid enz. en Guus heeft hem niet gezien. Na een flink gegil heeft Eric, Guus het veld uitgedragen en rap in de auto gedaan.
Aan de buitenkant is er niets te zien, maar we vrezen het ergste.

Na een bezoek aan de dierenarts, blijkt er uit de röntgen dat er gelukkig niets gebroken is. Wel blijkt er op de echo vocht te zitten, tussen de pees en de grote spier.
Normaal heeft zo'n peesblessure een herstelperiode nodig van zo'n drie à vier maanden. De dierenarts wil dit gaan bespoedigen met lasertherapie. Deze therapie wordt veel gebruikt bij sportpaarden. Het is een korte behandeling, maar wel intensief. Drie maal per week rijden we met Guus naar Roosendaal, om het herstel te bespoedigen. Gelukkig werpt het zijn vruchten af en na een week of drie mogen we beginnen met afbouwen van de lasertherapie en starten met zwemtherapie.
Na geïnformeerd te hebben bij zo'n jet-zwembad voor honden, heb ik toch maar besloten om zelf wat creatiever te zin. In één woord: ONBETAALBAAR!!
In de buurt loopt bij ons een beek. Aan beide zijden kunnen we goed lopen, dus ik had uitgedokterd, dat als we Guus nou een band om

zouden doen met daaraan een touw naar beide zijden, dan konden we hem in het midden van de beek laten zwemmen. Nou, het idee was prima, maar de uitwerking had nog even wat voeten in de aarde. Guus probeerde natuurlijk steeds terug naar de kant te zwemmen, met als gevolg dat z'n poten dan weer in die touwen verstrikt zaten. Wat een geklier zeg. Maar ja, je moet wat. Dus gewoon stug volhouden en flink doorstappen. Zo bleven de twee touwen continue voor hem en kwamen zijn poten niet meer in de knoop met het touw. Daarnaast het touw flink strak houden, zodat meneertje wel in het midden moest blijven.
Al met al, na drie dagen macrameeën, begon Guus er lol in te krijgen en bleef braaf in het midden zwemmen, zodat hij nu ongeveer twee kilometer zwemt. Knap hè!!

Zaterdag, 21 september 2013.

Nu Guus uit de wedstrijden ligt, zetten we alle hoop op McKenzie. Vandaag zijn we te gast bij de Viszla vereniging en McKenzie blijkt de enige niet Viszla te zijn. Het is mooi weer en er staat een goede wind. McKenzie is laatste en als ze eindelijk aan de beurt is krijgt ze een mooi bietenveld. Het is flink groot, maar ze jaagt het slim en breed af. Helaas komt ze geen wild tegen en mag ze later op de dag nogmaals terug komen.
In haar tweede beurt krijgt ze opnieuw een bietenveld aangeboden met een brede sloot ernaast. Als ik haar slip, maakt ze eerst een nette slag in het bietenveld, maar duikt daarna de slootrand in, waar ze eerst graag alle aanwezig eenden wil laten zien aan me. Nou, dat heb ik geweten. Zeker vijftig eenden heeft ze op de wieken gebracht en het bietenveld was duidelijk niet meer interessant. Omdat de keurmeester het toch wel jammer vond en het haar niet echt kwalijk nam van de eenden, kreeg ze als enige nog een derde kans.
Opnieuw stappen we de auto in en vertrekken naar het volgende bietenveld. Op het moment dat we er aan komen, zie ik een fazantenhen invallen. Ik markeer de plek goed en wacht braaf op m'n beurt. Gelukkig is McKenzie de enige die een derde loop krijgt en besef ik me dat het erop of eronder is. Een ingevallen fazant is geen makkie. Er is weinig geur en doordat je weet dat hij er zit, heb je nogal snel de neiging de hond te willen sturen, terwijl ze het eigenlijk natuurlijk zelf moet doen.

Gelukkig heb ik een erg eigenwijs hondje (en dat heeft ze uiteraard niet van mij) en trekt ze toch haar eigen plan. Als ze voorstaat, race ik er rap naar toe, maar er komt geen fazant. Snel schakel ik en lijn haar aan. Ik neem haar een stuk mee terug en zet haar weer in. Opnieuw gaat ze in de aanval en al snel staat ze weer. Ik ga er weer naar toe en samen tonen we de fazant. YES!!! Punt binnen. Nu maar afwachten wat het wordt.
Na een mooi verslag van de keurmeester (Walter Klijssen), blijkt dat ook McKenzie, net als Guus, een 1e Uitmuntend heeft behaald. OHHHHH YEAHHHHH!! Drie weken geleden nog nooit een fazant voor gestaan en dan nu een Uitmuntend halen. Gekke Gerrit is trots!!

Zaterdag, 28 september 2013.

Opnieuw een wedstrijd voor McKenzie bij de Viszla.
We vertrekken met een kleine groep (11 honden) naar een groot bietenveld. Als eerste start een Griffon. Binnen no-time maakt deze hond een punt op patrijzen. Super, dat gaat wat beloven vandaag. Daarna volgen de Viszla's en dan is McKenzie aan de beurt. Ze moet starten midden in het enorme bietenveld. M'n verwachtingen zijn niet hoog. Ik zal flink moeten doorstappen om aan het eind van het veld te komen bij de dijk. Van Eric leer ik altijd…….zorg dat je bij de dijk komt, want daar

liggen je kansen. Ik baal er dan ook van, dat McKenzie het veld enorm breed aanpakt en ik dus niet rap kan opschuiven richting de dijk. Tuurlijk moet ze normaal het veld zo breed mogelijk aanpakken, maar nu is het een beetje verspilde energie en wil ik zo snel mogelijk naar de dijk. Tot ze plots, midden in het veld, na twee enorme slagen, ineens voor staat. Ik geloof m'n ogen niet en probeer haar weg te fluiten. Als dat niet lukt, begin ik toch te twijfelen en trek een sprintje. Zodra ik bij haar kom, zie ik de fazant springen. Potverddddd…… had ze hem toch goed in de neus die dame en zat er dus wel een fazant midden in dat veld. Wie had dat gedacht. Door m'n verbazing heb ik McKenzie niet goed in de hand en brengt ze net als het haas in de eerste wedstrijd, deze fazant ook even thuis. Ach ja, je weet maar nooit of die fazant een gevaarlijke gek tegen komt. Toch???
's Middags moet McKenzie samen met de Griffon nog even terug komen om de loop te laten zien. En ja, tegen zo'n goede stilistische Griffon heeft ze het af moeten leggen. Petje af, wat een mooie hond. Neemt niet weg, dat McKenzie toch beloont is met een 2e Zeer Goed door keurmeester Peter Bahlke.

Zaterdag en Zondag, 5 en 6 oktober 2013.

De veldwedstrijden zitten er weer op en nu is het tijd om lekker te gaan jagen.
We zijn uitgenodigd om 2 dagen met de honden richting Frankrijk te komen voor picker-up werk. Met andere woorden…….gewoon twee dagen lekker buiten en genieten van mooi hondenwerk.

We vertrekken rond een uur of vier 's nachts, want om half negen moeten we aan het ontbijt zitten. Het is een leuk weerzien, want we gaan deze dagen met dezelfde jachtcombinatie op pad als vorig jaar. Al snel staan we midden in de bietenvelden. Er is voldoende wild en de honden hebben het druk. Het is mooi om te zien dat deze combinatie vorig jaar nog helemaal niet begreep van hoe een staande hond werkte, maar nu direct anticipeert als er een hond staat. En dat loont zich. Het tableau groeit gestaag. Goed bezig mannen!!
Ook voor McKenzie is het een top dag. Als ze op een gegeven moment voorstaat, kan het geweer bij haar komen en samen brengen ze de patrijs op de wieken. De patrijs wordt geschoten en McKenzie mag haar eerste geschoten patrijs zelf apporteren en binnen brengen. Een prachtige ervaring voor haar en voor mij, want ze kwam het nog netjes bij mij brengen ook!!

Aan het eind van de dag staat er ook weer een rondje eenden put op het programma. Zelf vindt ik het altijd net oorlog, maar de honden hebben de tijd van hun leven. Er komt voldoende werk uit de lucht vallen en dat pakken ze maar wat graag aan. Heerlijk om te zien. De honden zijn helemaal in hun element.

De tweede dag sluit er nog een andere combinatie bij ons aan. In totaal bedienen we nu 7 geweren. Best pittig voor de honden. Daarnaast is het vandaag ook niet werken in de bietenvelden. Vandaag is het gedreven patrijs. De geweren staan op de kop en flanken en de drijvers, drijven de patrijzen richting de kop. Wij staan samen met de honden in de buurt van de geweren en wachten geduldig af. Zodra de drijvers binnen gehoorsafstand komen, worden de honden alert. De patrijzen gaan op de

wieken, de schoten vallen en de honden zijn los. Op korte termijn moeten de dames een flink tableau binnen brengen. De één is nog niet binnen, of de andere komt al weer uit de lucht vallen.
Op een gegeven moment wordt er een doublet geschoten. Luna is onderweg naar de eerste patrijs als ze ook de tweede ziet vallen. Je ziet haar even twijfelen…… dan neemt ze haar beslissing en gaat ook op de tweede patrijs af zonder de eerste bij me af te geven. Ze raapt de tweede ook en met twee patrijzen in haar bek, komt ze netjes het doublet binnen brengen. Jager met open mond, baasje met open mond…… Zo mooi om te zien.
Veel te snel is dit weekend weer voorbij en voor we het door hebben zitten we al weer in de auto en wacht er morgen thuis weer een berg werk op ons.
Ach ja, moet ook gebeuren.

Vrijdag en zaterdag, 18 en 19 oktober 2013.

Soms heb je geluk en wordt je zomaar nog een weekend uitgenodigd om te komen jagen in Frankrijk. En dat vinden we toch erg (gna gna).
Nee hoor, we genieten hiervan. Het leuke is ook nog eens, dat Sam herfstvakantie heeft en mee mag. Lekker samen met je zoon met de honden werken. Super, wat willen ouders nog meer.
Opnieuw vroeg vertrekken. Sam vindt het spannend en heeft een paar dagen van te voren zijn jachtkleren al klaar gelegd. Hij is er helemaal klaar voor.
De eerste dag gaan we op pad met twee jong jagers en hun vader. Wat ons opvalt is, dat deze jong jagers de veiligheid erg serieus nemen. Als op een gegeven moment de fazant wat laag vertrekt voor de hond, kan ik het dus ook erg waarderen dat er niet geschoten wordt.
Deze dag jagen we in de ochtend voor de voet in de bieten en ’s middags drijven we wat mais uit. De honden kunnen het werk goed aan en vermaken zich prima. Het tableau is mooi.

De volgende dag arriveerde er een nieuwe combinatie. Een aantal was al gewend om met staande honden te werken en een aantal niet. Het was dan ook leuk om gedurende de dag het enthousiasme te zien groeien bij alle jagers.
Luna, Devon, Isa en McKenzie hebben hun werk voor en na het schot weer goed kunnen gebruiken deze twee dagen en lagen rond een uur of vijf dan ook uitgeteld in de bus, weer op weg richting Nederland. We hadden graag nog een dag gebleven, maar morgen staat de volgende activiteit al weer op de agenda. Morgen is het de Nationale Korthaardag en daar doen we aan mee. De pups van het laatste nest van Luna en Archie gaan beoordeeld worden en ik ben uiteraard reuze benieuwd wat ze van het nest vinden.
Dussssssssssssss, thuis aangekomen (het is inmiddels 23.30 uur), moet eerst de auto leeg geladen worden, de spullen voor morgen weer ingeladen worden en uiteraard…… moeder Luna in bad. Madame zit compleet onder de modder en dat kan natuurlijk niet. Morgen moet ze er piekfijn uitzien. Zo gezegd, zo gedaan. Om 00.30 uur: rust in huize Mulders.

Zondag, 20 oktober 2013.

Tuut, tuut, tuut……..5.30 uur. Als ik de wekker een ram kon geven, deed ik het. Helaas is Eric me voor en wordt ik het bed gewoon uit geduveld. Om 6.30 uur moeten we in de auto zitten, want om 8.30 uur hebben we afgesproken om te verzamelen in Lochem. Het is vandaag Nationale Korthaardag en

we gaan er een leuke dag van maken. Als we arriveren, blijken we niet de eerste te zijn. Geeft niks, that's the spirit!! Na een lekker bakkie koffie, beginnen we aan de voorbereidingen en voordat om 10.00 uur de poorten open gaan, staat alles klaar. De dag kan beginnen!!
Alle commissies binnen de vereniging hebben hun steentje bijgedragen en er is dan ook voor iedereen wat wils. KNJV demonstraties en proefjes, Veldwerkinstructie en praktijk en uiteraard ringtraining, individuele beoordelingen en nestbeoordelingen. Een bom vol programma, waar iedereen vrijblijvend aan mee kan doen.

Zelf hebben we ons opgegeven voor de nestbeoordeling van Luna, Archie en hun 6 zonen. Ik ben er dan ook erg trots op dat alle pups er zijn en dat we een compleet nest kunnen presenteren inclusief pappa en mamma. Een prachtig gezicht. Het is ook weer ontzettend leuk om alle nieuwe eigenaren weer eens te spreken en te zien. We merken dat ze allemaal super enthousiast zijn en genieten van hun nieuwe korthaar.
Na de beoordeling mogen we vaststellen, dat de combinatie Luna x Archie goed gelukt is. De pups hebben allemaal een prachtig verslag ontvangen, waarvan Iwona een ontzettend leuk aandenken heeft gemaakt. De nest beoordelingen staan apart vermeld bij Nieuws.
Bedankt Iwona!!

Zaterdag, 26 oktober 2013.

Vandaag wordt een kennis van ons 50 jaar. Ik zal haar naam niet noemen, maar ze woont in Zeeland en ziet eruit als een jonge deerne van 25 (haha). Ze woont vlak bij velden waar we uitgenodigd zijn om een keer te komen trainen. Dat werd dus twee vliegen in één klap slaan. Eerst lekker trainen en daarna naar de surprise party.
Samen met Gijs vertrekken we rond de middag naar Zeeland en we hebben er zin in. Het zijn nieuwe velden, dus we zijn benieuwd hoe de wildstand is. Als eerste laten we McKenzie en de jonge hond van de veldeigenaar los. Het is een kolenveld. Rode kool en groene kool. Niet gemakkelijk dus. Beide honden moeten even wennen, maar McKenzie laat zich al snel op de wind gaan en komt uiteindelijk tot staan. Ik rap er naar toe en de fazant wordt getoond. McKenzie aan de lijn en Nora wordt geslipt. Helaas in dit veld geen wild meer voor Nora.
We gaan verder naar een ander bietenveld. Guus mag voor het eerst na zijn blessure weer los samen met Nora. Beide honden pakken het veld breed aan en na een paar slagen zien we dat Guus ergens mee bezig is. Als hij uiteindelijk tot voorstaan komt, heeft Nora de verwaaiing ook te pakken, maar ipv. dat ze patroneert, gaat ze voor Guus staan en laat de fazant springen. Toch blijven beide honden staan en vermoeden Eric en Gijs dat er nog een fazant zit. Als ze onderweg zijn naar de honden, springt de tweede fazant en vonden Nora en Guus dat ze lang genoeg voorgestaan hadden en gingen er lekker achteraan. Foei toch (haha).

Beide honden worden weer geslipt. We merken dat de conditie van Guus beneden peil is na de afgelopen 6 weken van rust. Eric lijnt hem daarom ook snel aan en Nora mag de rest van het veld afwerken.
En ja, of McKenzie dan nog even los wil, wordt er gevraagd. Nou graahhhaaag, riep deze dame. Dus hop de auto in en naar een volgend bietenveld. De wind staat er niet goed op en we moeten dus helemaal naar het end lopen. Geen probleem, onze beentjes zijn inmiddels getraind. Als ik samen met McKenzie langs de rand loop op het end, merk ik dat ze aan de lijn al voorstaat. Ik geef een seintje richting de heren en doe een paar stappen terug op het zwart. Als ik haar los laat, staat ze meteen weer voor op nagenoeg dezelfde plaats. Toch is de fazant al aan het lopen gegaan en komt niet. McKenzie herneemt zich en laat zich afzakken op de wind. Als ze daarna weer in het zelfde spoor tot staan komt, kan de fazant haar niet meer ontkomen. Ik kan er goed bij komen en samen laten we de fazant zien. Ze is nagenoeg steady en ik lijn haar aan. Volgens de heren (inmiddels heb ik er drie achter me lopen) is het motto: het veld ligt voor u, de hond is nog lang niet moe, dus los laten die handel!! Ik slip haar weer en merk dat ik moeite heb met de wind. Hij staat er schuin op en ik loop zelf te snel. Gijs helpt me met de wind en langzaam begin ik de logica weer te snappen. Op het moment dat ik de logica weer door heb, staat McKenzie weer voor. Opnieuw ga ik er weer naar toe en ook nu tonen we weer samen een fazant. Helaas kan het geweer hem niet schieten (Gijs liep weer eens in de pad (haha)) en ontkomt ook deze vandaag de pan. Ook nu is McKenzie weer redelijk steady. Ik lijn haar aan en wil stoppen. Ook nu denken de heren er weer anders over. De eerste fazant is nl. in dit zelfde veld gevallen en die zit nog voor ons. Deze willen ze graag nog een keer zien. McKenzie gaat weer los en opnieuw gaat ze weer vrij rap de verwaaiing in. En jaar hoor, madame staat weer. Ik kan het bijna niet geloven, maar ook nu pakt ze de fazant weer en laten we hem samen op de wieken gaan. Wat een dag zeg!!! Wat hebben McKenzie en ik hier veel van geleerd. Zo zou het altijd moeten zijn. Jammer dat de wildstand in Nederland zo achteruit gaat. Neemt niet weg, dat wij in ieder geval vanmiddag erg genoten hebben en de veldeigenaar erg dankbaar zijn voor de mogelijkheid die hij ons heeft geboden.
En ja, of we nog gefeest hebben?? Zeker weten!! Heerlijk gegeten en gedronken.

Vrijdag, 1 november 2013.

Eindelijk is het zover. Ik heb het zo lang geheim moeten houden, maar vandaag gaat het gebeuren. Samen met nog 21 andere vrouwen ga ik vandaag jagen in Zeeland. Het is een speciale vrouwenjachtdag, waar 9 vrouwelijke jagers aanwezig zullen zijn en 12 drijvers. Sommige met honden en sommige zonder. Ik uiteraard met hond, want een jachtacte heb ik niet.
Samen met Luna en Isa vertrek ik rond 7.00 uur richting St Annaland. We hebben het geheime verzameladres van de week ontvangen en het blijkt voor mij geen vreemd adres te zijn. Voor de veldwedstrijden verzamelen we hier ook geregeld, dus de weg is bekend. Als ik rond 8.00 uur arriveer zijn er al aardig wat dames. Bijna niemand kent elkaar en het is dan ook apart, dat er toch heel snel contacten gelegd worden en dat het relaxed aanvoelt. Net alsof we al jaren met elkaar een dag weggeweest zijn.
Ook de pers is aanwezig. Radio 3, RTL4, SBS6, Spits, lokale krant en persfotograaf. Misschien had ik toch m’n make-up moeten bijwerken (haha). Er is grote belangstelling voor de dag en we hopen dan ook dat deze dag positief in het nieuws zal komen.

Na de nodige uitleg, instructies en het aanblazen van de jacht, vertrekken we met twee bussen richting de velden. Geweren in de ene en de drijvers, honden en media in de andere.
Voor de ochtend heb ik Luna bij me en ligt Isa nog heerlijk te luieren in onze eigen bus. Na de lunch is zij aan de beurt.

We starten in een bietenveld en de honden zorgen voor de nodige fazanten. De eerste fazant wordt geschoten door een jong jaagster die net haar akte heeft en die daarmee haar eerste fazant heeft geschoten. Dat moet een prachtige ervaring voor haar geweest zijn.

Als we dit veld gehad hebben, vertrekken we richting de mais. Samen met Luna werk ik een stuk mais uit aan de rand van het perceel. Er komen aardig wat fazanten uit en als er één geschoten wordt, mag ze hem zelf apporteren. De hen wordt netjes binnen gebracht en het baasje is trots.

Als laatste werken we deze ochtend wat dicht begroeide dijkjes uit. De groep wordt in tweeën gesplitst en ik blijf samen achter met een voorjaagster met een springer. Een springer is natuurlijk de uitgelezen hond om dijkjes uit te jagen. Kortharen daarentegen, zijn daar niet zo happig op. Ik merk dus ook dat Luna soms dichtbegroeide stukken laat liggen. Jammer, maar daar moet echt een springer door heen. Als we bijna op het eind van de dijk komen, vragen de jagers toch om het nogmaals te proberen in het laatste stukje ruig spul. Ik besluit zelf er mee in te gaan en samen met de springer en Luna laten we toch nog een hen en haan zien. Helaas niet geschoten.

En ja, dan is het tijd voor de lunch, dus even terug naar de jachthut, wat eten en opwarmen.

’s Middags staan er nog twee driften op het programma. De pers is inmiddels vertrokken en we kunnen nu ons eigen plan trekken en nog meer genieten dan dat we vanmorgen al deden. Ik heb inmiddels Luna in de bus gedaan en Isa bij me. We drijven op een grote linie een veld en rietkraag uit. De nodige fazanten en eenden gaan op de wieken en de geweren krijgen redelijk wat kansen.

Onze laatste drift is in de groenbemester en op het zwart. Echt hazenveld. Ik besluit Isa dan ook aangelijnd te houden, om de geweren de kans te geven, mocht er een haas opgaan, om deze te schieten. Er worden uiteindelijk 2 hazen geschoten, maar ik denk dat er wel 8 zijn ontkomen. Geeft niks, wie weet zijn ze volgende keer aan de beurt.
Inmiddels is het vier uur en tijd om te stoppen. We stappen allemaal weer in de bussen en gaan weer richting de jachthut. Als we de honden allemaal goed verzorgd hebben, wordt het tableau gemaakt en door de jachthoornblazers dood geblazen. Is toch altijd weer speciaal vindt ik. Dat hoort er eigenlijk gewoon bij. Daarna wordt de jong jaagster ook nog even gedoopt met haar eerst geschoten fazant en kunnen we aan tafel.
Heerlijke stamppot. Lekker na zo’n dag.

Inmiddels begint de klok richting 18.15 uur te gaan. De vrouwenjachtdag komt op tv bij RTL4. Helaas werkt internet niet, maar kunnen we via een mobiel toch de uitzending later zien. Met 20 vrouwen staan we rond één mobieltje gepropt en lachen ons rot. De berichten via Facebook, Whatsapp en SMS stromen binnen. We hebben de grootste lol. Van Sam krijg ik de Whatsapp: “Je loopt alleen langs”. En daarna: “Oma heeft je gezien”. Lachen toch!!

We hebben inmiddels ook doorgekregen dat we niet om 19.00 uur bij SBS6 op tv komen maar om 22.30 uur. Dat wordt dus thuis kijken en niet in de jachthut. Jammer, het was wel gezellig zo met z'n allen.

En ja, aan alle leuke dingen komt een eind. Het wordt tijd om naar huis te gaan en we spreken af, dat als er ooit nog zo'n dag komt, we allemaal weer van de partij proberen te zijn.
Wat een gave dag zeg. Echt niet zoveel anders dan een normale jachtdag, maar toch…….

Oh ja, om 22.30 uur heb ik uiteraard voor de buis gelegen. Samen met Max heb ik m'n tweede optreden van vanavond aanschouwd. En ja hoor, nu zelfs twee keer in beeld geweest. Je moet wel goed kijken hoor, want het is zo voorbij!!

Zondag, 3 november 2013.

Hoe druk kun je het hebben. Of liever gezegd, hoeveel leuke dingen kun je in een najaar proppen. Vandaag ben ik uitgenodigd voor de Dames van Demen. Dit is een onofficiële proef georganiseerd door Fons en Marianne de Vocht voor alleen maar Duitse Staande Kortharen. Tijdens deze proef wordt een B-hond gekoppeld aan een A-hond en samen moet je vier proeven zo goed mogelijk proberen af te leggen.
Voor deze dag heb ik met Luna getraind en baalde gisteren dan ook als een stekker, dat ik zag dat Luna mank liep en een voetzool kapot had gelopen tijdens de jacht op vrijdag. Nou, dat wordt de joker inzetten zei Eric. Dus met andere woorden……Isa mag mee.
Tijdens de jacht apporteert Isa goed, maar dan heeft ze eerst het werk voor het schot ook gedaan en is de drive van het apport goed aanwezig. En ja, dat is vandaag natuurlijk niet. Ik houd m'n hart dus ook vast.

Als we in Demen aankomen is het er al een drukte van jewelste. Allemaal korthaar mensen en het is leuk om iedereen weer te zien. Er hangt ook een lichte spanning, want niemand weet nog aan wie hij of zij gekoppeld is en uiteindelijk willen we natuurlijk allemaal die felbegeerde houten eend winnen. Ja ook ik, al ben ik bang dat, dat met Isa te hoog gegrepen is.
Mijn maatje voor vandaag blijkt Fons te zijn. Kijk, dat brengt natuurlijk weer wat perspectieven. Fons is een kundig voorjager en dat vindt ik meer dan handig.
Na een heerlijke bak thee met een plak cake, worden de instructies gegeven en vertrekken we naar de proeven. We zijn als vierde koppel aan de beurt. Bij de deze proef moeten beide honden een apport halen. Er wordt 1x voor de B-hond geschoten en 1x voor de A-hond. Het wild ligt al en dat zien ze dus niet vallen. Isa brengt de kraai netjes binnen en ook Dajenne brengt het konijn. Eerste proef gelukt!!
Daarna vertrekken we richting een boomgaard. We moeten beide aan een zijde van de boomgaard een walk-up doen. Bij het oranje pionnetje moeten we wachten. Isa moet afgelijnd worden en over de sloot een stuk verderop op de stoppel een markeerapport doen. De werper zit verstopt achter een camouflagenet en schiet en werpt vanachter dit net. Als er geschoten wordt en de eend valt, zet ik Isa in. Ze markeert de eend prachtig, maar schrikt van het camouflagenet als een windvlaag hier vat op krijgt. Helaas laat ze de eend liggen en komt zonder eend terug. Ik krijg haar niet meer op de eend. Balen!! Gelukkig haalt Dajenne het wild wel binnen.

En dan is het alweer lunchtijd. We krijgen een heerlijke kom soep en broodjes. Aan alles is gedacht. Even lekker opwarmen en daarna de regen in. Vanmorgen was het zo lekker. Wel koud, maar droog. Inmiddels denken de weergoden dat we genoeg droog weer gehad hebben en plenst het nu. Maar dat mag de pret niet drukken, dus we gaan gewoon door.

Op naar de derde proef. Opnieuw een markeer apport over de sloot. De eend wordt in het zicht met schot geworpen in een soort ren. Isa moet de eend markeren en uit de ren halen. Ze moet dus over een soort hekje springen. Maar voordat het schot voor Isa valt, valt er eerst nog een schot voor Dajenne. Zij moet nadat Isa de eend heeft gehaald, vooruit gestuurd worden en op een sleep gezet worden. Door het schot van Dajenne, zat Isa weer niet op te letten en heeft het tweede schot niet gezien. Oelewapper!! Ik had haar ook iets schuiner in moeten zetten. Ze kwam dus niet ver, want had geen idee waar ze naar toe moest. Jammer, leermomentje voor mezelf. Hond nog beter inzetten. Dajenne haalt gelukkig het wild weer binnen.
Nou, op naar de laatste proef. Fons moet met Dajenne in een boomgaard een walk-up doen en daarna een markeerapport. Maar eerst is Isa aan de beurt voor een markeerapport met een duif. Persoonlijk vond ik dit geen moeilijk onderdeel, maar op één of andere manier ging Isa niet diep genoeg. Doordat ze niet diep genoeg ging, kreeg ze ook geen verwaaiing. Al mag dat natuurlijk geen reden zijn, want markeren is markeren en geen verloren zoek. Oké, derde proef ook verprutst door combinatie Mulders. Gelukkig hield Fons de eer hoog en kwam ook dit apport netjes binnen.
Samen met Fons heb ik wat na lopen keuvelen. Volgend jaar doe ik gewoon weer mee. Fons heeft aangeboden een keer met me te trainen, om bv. zo'n camouflagenet niet voor spelbreker te laten zorgen. Nou geloof mij maar……. De meest gekke dingen ga ik trainen.
I'll be back!!

Na de proeven volgde nog een heerlijk stamppot buffet. Lekker zeg!! Honden, jagen, kou, regen, stamppot enz. horen gewoon bij elkaar. Het was vandaag echt genieten.
Zelfs de uitslag viel nog niet tegen. We waren 9^{e}. Niet super natuurlijk, maar in ieder geval geen laatste.
Ik bedank Marianne en Fons voor de super dag!! Fons, sorry, dat ik er niet veel van gebakken heb, maar neem van mij maar aan, dat ik weer aardig wat geleerd heb en een Top dag heb gehad. Dank jullie wel!!

Maandag, 4 november 2013.

Soms is geduld een schone zaak, maar laten we eerlijk zijn, vandaag komt de krant Spits uit en daar staat ook een artikel in over afgelopen vrijdag, dus die moest ik hebben. Laat nou net die Spits hier nergens te krijgen zijn!! Gelukkig is er altijd nog internet en na een tijdje Googlen, toch het artikel kunnen vinden. Onderstaand de tekst.

Jachtwereld maakt zich op voor vrouw

Jagen alleen weggelegd voor mannen? Welnee, riepen de 21 vrouwen die vrijdag in Sint Annaland verzamelden om samen op drijfjacht te gaan. Voor het eerst sinds vijftien jaar vond er een jachtdag plaats waar uitsluitend vrouwen aan meededen. Want die zijn sterk in opkomst in de jachtwereld.

Van top tot teen gekleed in schutkleuren verschijnen de dames op de jachtlocatie. Een beetje onwennig voelt het wel; terwijl er normaal gejaagd wordt in een groep die grotendeels bestaat uit mannen, wordt het team nu gevormd door een bij elkaar geraapt zooitje vrouwen. De gemeenschappelijke passie van deze dames schept echter een band en al snel heerst er een gemoedelijke sfeer.

Het aantal vrouwelijke jagers in Nederland neemt toe. Op dit moment zijn er zo'n 28.000 jagers, waarvan 3 procent vrouw is. „Wij willen met deze vrouwelijke jachtdag laten zien dat jagen geen mannending meer is", vertelt initiatiefnemer Vera de Geus. Het verschil met mannen is volgens haar dat vrouwen bewuster met het jagen bezig zijn. „Op het moment dat een vrouw een stuk wild heeft doodgeschoten, staat ze daar meer bij stil dan een man. Zij denkt niet 'dat doe ik even', maar toont daadwerkelijk medeleven."

Veel mensen gruwen van de gedachte aan het dierenleed dat jagers veroorzaken. Volgens de jagers komt het jagen de natuur echter juist ten goede, doordat ze schade aan gewassen voorkomen. „Een overschot aan bepaalde diersoorten veroorzaakt problemen voor boeren en hun akkers. Op het moment dat je dat niet controleert en niet zorgt dat het binnen de juiste proporties blijft, gaat het flink fout", legt Vera uit. Volgens haar zijn vrouwelijke jagers belangrijk om de heersende onwetendheid omtrent jagen uit de wereld te helpen. „Omdat veel mensen de gedachte achter het jagen niet kennen, oordelen zij er negatief over. Ik denk dat vrouwen de goede kant van het jagen aan het licht kunnen brengen. Zij geven er net even een andere touch aan dan mannen."

Bij de vrouwelijke jachtdag zijn zowel ervaren als onervaren jagers aanwezig. Chantal Spies (22) behaalde onlangs haar jachtakte en beleeft deze keer haar eerste drijfjacht. „Ik vind het wel spannend hoor", geeft zij van tevoren toe. Toch is daar weinig van te merken, want direct tijdens haar eerste

drift is het al raak en weet de Veenendaalse een fazant neer te halen. „Een mooie vangst”, zegt zij trots. „Misschien kwam het juist wel door de spanning dat het lukte.”

Marjolijn de Graag gaat al 35 jaar lang mee op jacht. „Normaal gesproken ga ik altijd met mijn man, maar die moest ik vandaag thuislaten. Dat is voor een keertje niet erg hoor”, lacht ze. Tijdens het jachtseizoen, dat jaarlijks op 15 oktober van start gaat, jaagt Marjolijn minstens een keer per week. „De jachtwereld is prachtig om aan deel te nemen. Er heerst onderling een goede sfeer en het is erg gezellig. Jagers zijn natuurmensen in hart en nieren en het is mooi om daar samen van te kunnen genieten.”

Of deze dag nou zo anders verloopt dan een drijfjacht met mannen? Veel van de vrouwen betwijfelen het. „Toch vind ik de sfeer wat gemoedelijker. Mannen zijn wat streberiger, terwijl vrouwen elkaar meer gunnen”, zegt drijver Mariëlle. Al van kleins af aan het is het haar droom om te jagen. „Binnenkort ga ik eindelijk mijn akte halen. Tenminste, dat hoop ik! Ik vind dit soort jachtdagen heerlijk, omdat je zo met de natuur bezig bent.” Ook op koude winterdagen is zij van de partij. „Ik ben niet bang om het koud te krijgen; de adrenaline houdt mij wel warm.”

Mocht je het jagen wel zien zitten, dan mag je daar je spaarvarken wel voor uit de kast halen. Voor het behalen van een jachtakte ben je al gauw 3000 euro kwijt en deze moet ook nog eens jaarlijks vernieuwd worden. „Jagen is niet zomaar voor iedereen weggelegd, je moet het echt willen”, zegt Gerda Verhaar Eeuwijk, voorzitter van de Nederlandse Organisatie voor Jacht en Grondbeheer (NOJG) in Zuid-Holland. Liefde voor de natuur is volgens haar een belangrijke eigenschap die je als jager moet hebben. „Verder moet je goed kunnen schieten, je fatsoenlijk gedragen ten opzichte van de natuur en respect tonen naar andere jagers. Je kunt niet zomaar alles voor andermans neus wegschieten.”

OH YEAHHH!! Gaaf artikel hè!!
Mocht je me niet kunnen vinden…… tweede van rechts, achterste rij.

Vrijdag, 8 november 2013.

Morgen is de najaarsaanlegproef van de NVDSK en daar heb ik McKenzie voor opgegeven. Het is de bedoeling dat ze dan een stukje veldwerk laat zien, een konijn apporteert en een eend uit het water haalt. Ik heb aardig met haar getraind, maar aangezien mevrouw niet zo van de vreemde mannen is, heb ik met René afgesproken om samen nog even te trainen vandaag. Normaal is Eric er altijd bij tijdens de training, dus eens een keer met een andere man op stap, kan voor McKenzie zeker geen kwaad. Apport uit water hebben we twee keer gedaan en dat werkte ze netjes af. Daarna nog even het konijn. René bleef expres een beetje bij het konijn in de buurt, zodat McKenzie er aan kon wennen, dat ze een vreemde man in het bos kon tegen komen. Gelukkig is McKenzie tijdens het werk niet éénkennig en raapte het konijn goed. Toch vond René (en dat is altijd een strenge leermeester), dat ze het niet rap genoeg raapte. Dus nog een keer over. Ja, jammer dan…… mevrouw had een fazantenhaan in de neus en kwam dus mooi niet terug en bleef gewoon voorstaan, totdat ik samen met haar de fazant heb laten zien aan nonkel René. Ach ja, hebben we het onderdeel veldwerk ook maar vast gehad. Scheelt mij straks een ritje. Neemt niet weg, dat René vond, dat, dat konijn nog een keer over moest. Dus naar een nieuw bosje gereden en nog een keer het konijn. Ook nu ging McKenzie eerst op zoek naar veerwild en pas na een brul van René ging ze eindelijk eens op zoek naar het konijn. Gelukkig had ze toen snel door dat, dat de opdracht bleek te zijn en raapte hem nu wel netjes. Dat gaat morgen nog wat worden. Ik hoop maar dat in dat bos niet teveel fazantenverwaaiing hangt, anders ben ik het haasje!!

Zaterdag, 9 november 2013.

Op één of andere manier zijn die honden trainingen, proeven en wedstrijden altijd ver weg. Dus ook nu weer vroeg uit bed om, om 8.30 uur in Hulshorst te staan. De kinderen liggen nog lekker te ronken en eigenlijk ben ik stik jaloers op ze. Neemt niet weg, dat ik ook wel uit zie naar deze dag. Het is een gezellige dag met alleen maar korthaarmensen. De druk ligt niet al te hoog en iedereen krijgt altijd een tweede kans.
Rond een uur of tien wordt het startsein gegeven. Eerst wordt van iedereen een leuke foto gemaakt en daarna vertrekken we in twee groepen naar de onderdelen. McKenzie is ingedeeld in de groep die eerst gaat apporteren. Dat vind ik een prima plan, want dan is de veldwerkknop nog even niet aan. Ik ben bijna als laatste en verbaas me hoe rustig McKenzie eigenlijk is. Bij ieder apport uit het water wordt er met een jachtgeweer geschoten. Tuurlijk kijkt ze waar de eend valt, maar piepen doet ze niet. Knap hoor. Als wij dan uiteindelijk aan de beurt zijn, moet ze eerst een konijn apporteren. Het konijn wordt in het zicht geworpen en dat brengt ze dan ook netjes binnen. Zelf hadden we op een verloren apport gerekend en hadden het dus veel te moeilijk voor haar gemaakt. Ach ja, weet ze nu ook hoe dat moet.
Daarna moest ze de eend uit het water halen. Het schot valt en madame rept zich het water in. Zonder probleem!! Ze pakt de eend en brengt hem naar me toe. Het is geen model apport, maar ik kan hem gewoon aanpakken. Als de beoordelaar de eend van me aanneemt, blijkt het verendek losgelaten te hebben en laten we in het midden of dat door veelvuldig gebruik is, of door ruwheid.

Tanden stonden er zeker niet in. McKenzie mag het apport later gewoon nogmaals overdoen.
Bij de tweede poging brengt McKenzie de eend opnieuw netjes binnen en er is nu duidelijk niets aan de eend te zien. Kon me al niet voorstellen.
’s Middags is het veldwerk voor onze groep aan de beurt. In het veld staan drie kooitjes met kwartels. Het is de bedoeling dat de kortharen, op de wind de kooitjes vinden. McKenzie is niet gewend om op gekooid wild te werken, dus ik ben altijd een beetje huiverig voor dit onderdeel. Gelukkig staan er drie kooitjes en had ze het tweede kooitje te pakken. Ook dit onderdeel dus goed afgesloten.

Aan deze dag deden zeventien honden mee. Tien honden hebben het certificaat behaald, waaronder McKenzie. Knap gedaan meisje!!

Zondag, 10 november 2013.

Het veldwerk seizoen is eigenlijk afgelopen, maar we hebben de aanbieding gekregen om nog één maal in de bieten te komen trainen in Zeeland. Dankbaar maken we daar toch gebruik van en stappen dus ook vandaag weer in de auto voor een ritje met de honden. Sam is ook mee, maar die droppen we ergens onderweg, want sinds kort heeft hij een vriendinnetje opgescharreld in Zeeland. Lekker om de hoek!!! Ach ja, wat van ver komt, schijnt lekker te zijn.

Na Sam te hebben afgezet, rijden we verder naar de velden. Eerst gaat Guus los en gelukkig zien we dat zijn conditie langzaam beter begint te worden. Helaas kletst hij boven op de fazant en komt niet tot staan. Eric jaagt het blok verder met hem af, maar helaas verder geen wild meer voor hem. Daarna is het de beurt aan McKenzie, maar zij vindt geen wild in haar blok bieten. Het heeft de afgelopen dagen ook vreselijk geregend, dus de kans op wild was ook klein. Jammer.
Als we later in een blok kool de jonge hond en McKenzie nogmaals loslaten, zien we dat de jonge hond van de veldeigenaar al een stuk betere veldaanpak laat zien. Vooral als ze samen met McKenzie los is en ze zich daar een beetje aan kan optrekken. Mooi om te zien hoe snel een jonge hond zich ontwikkeld.

Maandag, 11 november 2013.

Vandaag is de Nimrod 2013. Opnieuw een Slotbosse-Heide hond aan de start. Dit jaar is Jolanda Verhoeven samen met haar hond (Goran v.d. Slotbosse-Heide) uitgenodigd om mee te doen. Tuurlijk zijn we hier super trots op. Dit is de derde Slotbosse-Heide hond op rij, die uitgenodigd is voor de Nimrod. Eerst Ad met Gabber, toen Coen met Hunter en nu Jolanda met Goran. Gabber en Goran zijn directe broers van Devon en Hunter is een halfbroer. Buiten dat deze lijn dus goed mee draait in het veldwerk, draaien ze ook aan de top van het KNJV werk. Een echte werklijn dus.
Als ik Jolanda 's morgens vroeg in Biddinghuizen tref, mag ik haar namens het bestuur van de NVDSK enorm veel succes wensen en haar het jubileum korthaarkopje aanbieden. Alleen al hier meedoen, kan je dag al niet meer kapot maken lijkt mij.
Jolanda en Goran starten op proef B (Dog-leg). Er moet een haas, een eend en een kraai binnen gebracht worden. Alle drie de apporten komen binnen en Jolanda kan verder naar proef C (Out of bounds). Op deze proef moet een gans, een kraai en een fazant binnen komen. Helaas heeft Goran erg veel tijd nodig voor de gans en is er nog net tijd voor de kraai. De fazant komt helaas niet binnen. Met 5 van de 6 apporten op zak begint Jolanda als laatste aan proef A (Fairway). We kunnen deze proef allemaal goed zien en staan dus eerste rang. Dit keer ook drie apporten. Een duif, een konijn en een eend. De spanning stijgt naarmate de tijd verstrijkt, maar er klinkt een hard applaus als ook het laatste stuk wild is binnen gebracht.

Bij de einduitslag blijkt dan ook dat Jolanda en Goran het super hebben gedaan. Van de negen apporten zijn er acht binnen gekomen wat heeft geresulteerd in een 7e plaats met 163 punten. Top Jolanda!!!!

Mensen, het najaarsseizoen 2013 zit erop. We kijken terug op een mooi seizoen. Mooie wedstrijden, mooie proeven en mooie jachtdagen. Waarschijnlijk zullen we dit najaar nog wel een paar keer mee op jacht gaan. Want hé, een korthaar is wel een jachthond hè!!